

Simone van der Vlugt

Ginevra

Een Italiaanse liefdesgeschiedenis

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

PROLOOG

Juli 1396

De jongeman houdt zijn paard in en kijkt neer op de stad. Daar ligt Fiorenza, een verzameling rode daken, dikke stadsmuren en torens die blikkeren in de zon. De Campanile en het lang-gerekte schip van de nieuwe kathedraal steken overal boven uit. Zelfs zonder koepel biedt het geheel al een machtige aanblik. Platschuiten varen af en aan over de rivier, kooplieden voeren zwaarbepakte ezels de stad in.

Het is zomer en de zon giet zijn stralen over de glooiende omgeving. Hij weet hoe mooi Fiorenza is in deze tijd van het jaar, met zijn spetterende fonteinen, de overvloedige bougainville en de gele en roze huizen, oplichtend in de zon.

Twee jaar is hij weg geweest. Twee lange jaren waarin hij zich bevrijd voelde en tegelijk heimwee had naar zijn geboortestad. Ondanks die gevoelens is hij niet één keer terug geweest. Tot hij een paar dagen geleden het bericht ontving dat zijn vader was overleden. Hij had onmiddellijk zijn spullen gepakt en Bologna verlaten. Voorzichtig laat hij zijn paard afdalen.

Het smalle pad komt uit op een oude Romeinse steenweg, die steeds breder en drukker wordt. Voor de Porta Romana staat een lange rij.

Hij sluit aan en moet wachten voor hij de poort door mag, maar dan is hij eindelijk weer in Fiorenza. Ongeduldig drijft hij zijn paard door de drukte op de Ponte Vecchio. Hij zou eraan gewend moeten zijn, het is hier altijd dringen. Misschien komt het door zijn lange afwezigheid dat het hem opeens opvalt hoe druk het er is. Het is een wonder dat de oude brug niet bezwijkt onder het gewicht van de winkels.

Met een zucht van opluchting rijdt hij uiteindelijk de kade op. De oude binnenstad begroet hem met een gewriemel in nauwe straatjes, het geknor van varkens en de altijd aanwezige stank van de Arno.

Tussen de bedelaars, voetgangers, karren en uitstal lin gen door leidt hij zijn paard naar het hart van de stad.

Hier staan de patriciërswohnungen en volle pakhuizen van rijke kooplieden. Hier wonen de families Degli Amieri, Alberti, Brunelleschi, Agolanti en andere vooraanstaande families.

Hij kent deze buurt goed, hij is er opgegroeid. Zonder aarzelen rijdt hij door het web van stra-

ten en stegen tot hij bij de Via Pellicceria is. De hoeven van zijn paard echoën door de smalle straat en vervolgens door de steeg die uitkomt op de Piazza degli Amieri.

Op het besloten pleintje houdt hij halt en kijkt naar de overkant, waar het palazzo van de familie Degli Amieri staat. Het is een indrukwekkend gebouw, voorzien van kantelen en twee imposante torens, en het loopt helemaal door tot aan de Mercato Vecchio.

In de erker op de eerste verdieping ziet hij een schim bewegen achter het linnen doek in het venster .

Hij weet dat hij een risico neemt door zich hier te vertonen.

Desondanks blijft hij kijken, in beslag genomen door herinneringen.

Pas als de voordeur opengaat, schrikt hij op.

Een man van middelbare leeftijd, gekleed in een rode, met hermelijn afgezette mantel, komt naar buiten; Bernardo degli Amieri, een van de rijkste koopmannen van Fiorenza. Hij wordt gevolgd door zijn vrouw Patrizia, een aantrekkelijke dame in een purperen gewaad en een met bont versierd jakje. Achter hen komt een meisje naar buiten. Haar lange jurk wordt bedekt door een lichtblauw overgewaad met lan-

ge mouwen die tot aan de grond reiken.

Ginevra.

Na al die weken, maanden, jaren waarin hij zich onophoudelijk afvroeg wat ze deed, wat ze voelde, of ze hem miste, staat ze daar. Zo dichtbij.

Ze heeft hem gezien. Even kijken ze elkaar recht aan, tot Bernardo degli Amieri zich naar zijn dochter toe draait en iets tegen haar zegt.

Traag gaat Ginevra's hand naar haar sluier, maar voor ze die voor haar gezicht trekt, glimlacht ze naar hem.

Die glimlach vliegt regelrecht naar zijn hart. Hij lacht breed terug. Pijn en gemis vallen van hem af, het enige wat hij voelt is een helle vreugde. Het kost hem al zijn zelfbeheersing om niet naar haar toe te gaan. Dat heeft geen zin, Bernardo zal hem niet in haar buurt laten komen.

Met zijn ogen volgt hij Ginevra, tot ze met haar ouders om de hoek van de straat is verdwenen.

DEEL I

Ik ben verlost en ik kan me niet bevrijden ik heb houvast en raak toch van de wijs ik voel me levend en gestorven beide: ach, liefde is zowel hel als paradijs!

Francesco Petrarca (1304-1374)

Zodra ik naar buiten stap, zie ik hem. Antonio. Hij zit te paard op de piazza en zijn blik is op mij gericht. Twee jaar heb ik hem niet gezien en nu is hij er weer. Het is alsof ik een stomp tegen mijn borst krijg en de lucht die ik zojuist inademde er weer uit geslagen wordt. Ik houd mijn pas in en kijk terug.

Mijn vader draait zich met een ruk om. 'Ginevra, je sluier!'

Ik beweeg mijn hand naar achteren en pak de sluier, die aan mijn kap is bevestigd. Intussen kijk ik naar Antonio.

Zijn ogen haken zich in de mijne en even voel ik me verlegen, alsof hij een persoonlijke, geheime wereld is binnengedrongen. Dan glimlach ik naar hem.

Hij glimlacht terug en dan pas laat ik de sluier voor mijn gezicht vallen.

Mijn vader pakt me bij mijn arm en trekt me mee. Zijn lange gestalte onttrekt Antonio aan mijn zicht en ik durf niet om te kijken. Voor ik het weet zijn we de hoek van de piazza om, gevolgd door mijn moeder.

De sluier irriteert me. Ik zou hem willen afrukken en terugrennen, in plaats van rustig

voort te lopen.

Toen ik vanochtend opstond was ik al ongeduldig. Misschien voelde ik aan dat ik Antonio zou zien. Dat lag voor de hand, aangezien zijn vader vorige week overleden is. Pietro Rondinelli is al begraven, maar Antonio zal zeker zijn familie willen steunen. En nu is hij inderdaad hier.

Ongelooflijk dat er al twee jaar verstreken is. Antonio is nu eenentwintig. Geen jongen meer, maar een man. Toch herkende ik hem meteen.

Ben ik veranderd? Ja, natuurlijk, maar niet veel. Destijds was ik zestien, nu achttien. Dat is niet zo'n groot verschil.

Hij is terug, hij is terug, hij is terug.

De woorden echoën door mijn hoofd, op het ritme van mijn stappen. Vrolijkheid en levenslust stromen door mijn bloed, het liefst zou ik willen zingen. Niet alleen om Antonio, ook omdat vandaag de zomer is teruggekeerd.

Na de regen van gisteren schijnt de zon weer. Het is heerlijk om buiten te zijn. Duiven klapwieken boven mijn hoofd en de gele gebouwen lichten op.

Op de Mercato Vecchio is het een enorme drukte. Voor de *bottega* van de slager hangen geslachte ossen aan haken, omgeven door een wolk vliegen. Een stroom mensen beweegt zich

tussen de kramen van de groente en fruitverkoopers door en keurt de uitstallingen met bloemen, kruiden, pasteien en kruiken olijfolie. Iedereen lijkt tegelijk zijn huis uit te zijn gekomen om inkopen te doen.

Ik heb zin om wat rond te lopen en om me heen te kijken. Mijn vader niet. Zoals gewoonlijk neemt hij de kortste weg naar de Santa Maria Novella.

Mijn moeder kijkt naar hem en vraagt: ‘Heb je gezien wie dat was?’

‘Ja,’ zegt mijn vader. Zijn stem klinkt niet alsof er binnenkort een gelukkige hereniging gaat plaatsvinden.

In stilzwijgen lopen we verder, nu en dan bekenden groetend. Vlak voor we de kerk in gaan, doe ik een poging om een weerzien met Antonio bespreekbaar te maken.

‘Ik weet dat u ruzie had met signor Rondinelli, maar eens was hij uw beste vriend en nu is hij dood. Moeten we Antonio niet condoleren met het verlies van zijn vader?’ vraag ik.

‘Geen sprake van.’ Mijn vader gebaart naar de openstaande deur van de kerk. ‘Je blijft bij hem uit de buurt, begrepen?’

Mijn moeder legt haar hand op mijn arm en drukt hem even. Niet meer over praten, bete-

kent dat.

Ik zucht licht. Het heeft geen zin om op een verzoening aan te sturen. De kloof die onze families scheidt is te diep om overheen te stappen, zelfs nu signor Rondinelli overleden is. Vanaf het moment dat zijn dood bekend werd gemaakt, heb ik uitgekeken naar Antonio. Ik schaamde me omdat het eerste wat ik voelde vreugde was, terwijl hij een periode van rouw in ging. Maar ondanks zijn verdriet heeft hij aan mij gedacht. Hij is zelfs naar mijn huis gekomen.

Ik stap de koelte van de kerk in, loop langs een groep oude, in het zwart geklede vrouwen die op de vloer liggen te bidden, en zie Fiammetta op me afkomen.

‘Heb je het al gehoord? Hij is terug,’ zegt ze zacht.

‘Ja, ik weet het.’

‘Dat hij terug durfde te komen! Brutaal hoor.’

‘Hij heeft niets misdaan.’

Onderzoekend kijkt ze me aan. ‘Je bent toch niet nog steeds verliefd op hem?’

Ik glimlach nietszeggend en loop door naar het beeld van de Heilige Maagd. De afgelopen twee jaar heb ik Fiammetta nauwelijks gezien, maar nu kon ze niet wachten om me te spre-